

Renaultist

2/2016

Merikarvia • Pariisi • Lautsia

Turun Kuntotesti Ja Korjaus Oy

Erikoistunut
RENAULT-autojen huoltoihin ja korjauksiin.

- AutoCom-vikatesteri
- Rengastyöt
- Katsastuspalvelu
- Ilmastointihuolto
- Myös muut merkit
- Pakettiautot
- Pyörän kulmien säätö

Puh. (02) 239 1361
kimmo.loponen@pp.inet.fi
Avoimna arkisin 8 - 16.30
Pitkämäenkatu 15, 20250 Turku

4Renaultien 32. kesätapahtuma Hauhon Lautsiassa

8.....Pieniä punaisia paloautoja

10Pariisin autonäyttely

12Lahden Classic Motorshow 2016

14Ranskalainen Visiitti 2016

16Ollin Soraralli

18..... Pohjoismainen kokoontuminen 1.–3.7. Skjeberg, Norja

22Merikarvian syystapahtuma

24..... Harrasteautoilua ilman harrasteautoa

26Pientä silputtua

28Scania Bus Production Finlandilla kylässä

32Kesäinen lauantai Livonsaarella

Taas on relluteltu vuosi

Kulunut ajokausi alkaa olla loppuillaan, ja paljon on ollut tapahtumia tänäkin vuonna. En tässä yhteydessä puutu menneisiin tapahtumiin, koska niistä on juttua muualla tässä lehdessä. Esitänkin tässä yhteydessä lämpimät kiitokset kaikille tapahtumia järjestämässä olleille sekä tapahtumiin osallistuneille kerholaisille.

Lahdessa käytiin pienimuotoisella porukalla tutustumassa Scanian linja-autokoritehtaalla, jossa kuulumme mielenkiintoisen esittelyn yrityksen toiminnasta sekä esittelykierroksen tehtaalla, jossa näimme korien eri valmisteluvaiheita. Tästä kiitos johtaja Eghert Holmille. Samalla kiitos myös kesätapahtumaamme kohdistuneesta merkittävästä tuesta.

Renaultilta on tullut myös paljon uusi malleja myyntiin, ja kerholaiset ovat ottaneet nämä uutuudet mielenkiinnolla vastaan.

Allekirjoittanut kävi myös Sinisorsa Racing Teamin järjestämässä ratapäivässä Honkajoen Pesämäen radalla. Ehkäpä Ranuan jääratapäiviltä jäi jalkapohjia kutkuttamaan sen verran, että piti itsekkin päästä kokeilemaan, miten kaksilitrainen Coupe Megane asfaltilla taittuu. Mielenkiintoinen kokeilu pitkästä ajasta.

Muistakaahan käydä asioimassa liikkeissä, jotka tässäkin lehdessä mainostavat itseään ja samalla tukevat kerholehden painatusta ja mahdollistavat omalta osaltaan sen ilmestymisen...

Lämminhenkistä Joulun odotusta ja Onnekasta Uutta Vuotta 2017.

Jarmo "Japi" Kankare

Renautist
Numero 2/2016

Club
Renault de Finlande ry:n
kerholehti

Toimittanut:
Wellu

Aineiston kokoaminen:
Kari Kittä

Avustajat:
Tom Bruinink
Petri Heino
Sari Häkkinen
Jarmo Kankare
Kari Kittä
Juha Leppänen
Mira Komi
Antti Mikola
Juha Moisio
Hannele Paukama
Isa Peisalo
Jorma Peisalo
Jouni Peisalo
Tapio Piittari
Eija ja Ahti Rynö
Maarit Salo
Miikka Sonkki
Mikael Takalo
Mirja Tenhunen

Autokorjaamo Kujala Oy

Huippuluokan huoltoa ranskalaisille automerkeille!

Tuo autosi huoltoon Autokorjaamo Kujala Oy:n ammattilaisten osaaviin käsiin Vantaan Korsoon ja voit olla varma, että se tulee kuntoon kertaheitolla! Meillä on yli 30 vuotta kokemusta ranskalaisista automerkeistä, erityisesti Renaultista. Olemme esimerkiksi huoltaneet ja korjanneet yli 20 000 Renaultia näiden vuosien aikana, joten osaamisemme on hioutunut huippuunsa. Renault-huoltoja teemme jo toisessa sukupolvessa.

Tuntemme myös muiden ranskalaisten automerkkien – kuten Citroënin, Peugeotin ja Dacian – ominaispiirteet.

Takuuvarmaa ja nopeaa palvelua

Käytämme ensiluokkaisen laadukkaita, alkuperäisiä varaosia ranskalaiseen autoosi. Ne ylläpitävät autosi turvallisuutta ja jälleenmyyntiarvoa. Palvelemme sinua ripeästi – saat huollon viikon varausajalla!

RENAULT CITROEN PEUGEOT DACIA

Urpiaisentie 7 B 1, 01450 Vantaa. Puh. (09) 872 8911 ja 0400 512 816. kujala@autohuoltovantaa.com

Avoimna ma-to 7.30 – 17, pe 7.30 – 16

www.autokorjaamokujala.fi

Renaultien 32. kesätapahtuma Hauhon Lautsiassa

Texti: Antti Mikola
Kuvat: Vesa Heinänen ja
Kari Kittä

Voittajakolmikko on kaksikko koskapa toiseksi sijoitautunut Jukka Kätevän Alpine GTA oli jo ehtinyt lähteä ennen yhteiskuvaa. Kuva on tuossa alla. 1. 15 TS Automatic, omistaja Timo Tuovinen ja 3. Megane Floride Cabriolet, omistaja Outi Penttilä.

Kesä ilman Rellujen suur tapahtumaa ei kesä olisi-kaan, aiheestakin nimi on Grand Tour. Hilkulla tosin tuo kesä oli tänä vuonna. Perinteisesti hellesää on hyväillyt sähkövien Renault-kaunotarten peltipintaa, nyt saatiin vilvoittavaa tihkusadetta tovin ja aurinkoherkimmätkin paljaspäät välttyivät palovammoilta.

Hauhon Lautsia paikkana oli erinomainen. Erilaisia majoitusvaihtoehtoja oli tarjolla mieltymysten mukaan, autoille oli erinomainen kokoontumiskenttä ja illanviettoon sekä ruokailuun erinomaiset tilat. Sen verran oli eri tapahtumien välillä etäisyyttä, että kuntokävelyäkin kertyi normi-viikonlopun verran.

Entistä upeampia entisöintejä tupsahtelee harras-

Sieltä raskaammasta päästä....

tajien autotalleista, sen tämän vuosi osoitti. Ansaitun Kesän Kaunein -palkinnon voitti Timo Tuovisen tyylikäs ja huolella tehty Renault 15 TS. Ansaitun huomion auto sai myös paikalla hyöriineen Klassikot-lehden toimittajalta ja Timon autosta onkin kattava esittely lehden numerossa 6/16. Loistavia yksilöitä osallistuu vuodesta toiseen yhtä hienoina, niistä parhaina Kähkösen Ramin 11 GTS sekä Kinasen punainen Sämpylä.

Nykytrendinä näyttävät olevan avoautot. Megane cabriolet löytyy jo useamman kerholaisen autotalista ja hyvä niin. Suomen kesähän on lyhyt, sateinen ja vähäluminen, joten lyhyistäkin avoautohetkistä pitää nauttia. Puolicabriolettejakin oli matkassa eli yksi Fuego ja pari Twingo, niilläkin saa tukkaa tuuletettua paremman puutteessa.

Sporttiosasto oli jälleen edustavasti mukana. Alpi-neista oli 110 ja 310, Kasi Gordineita vakiosta ratavarustukseen ja mm. V6 Clio.

Kaikista rakentelu kiireistä huolimatta Timppa ja Hannele olivat saaneet iki-ihanan Estan jälleen liikenteeseen, vähiten asiasta ei ollut innostunut Vertti, tuleva Renault aktivisti (taitaa olla jo tosin innokkain koko suvusta). Wellun ja Helin Estaa odotellaan näytille, kuvien perusteella tulossa on jotain ennennäkemätöntä Suomessa, kunhan vain tuo konepuoli...

Tuttujen kanssa turistessa aika kului rattoisan nope-

Hannele ja muut järjestäjät olivat rakentaneet mahtavan viikonloppupaketin meille. Kiitokset!

Tricolorin värit by Tipat.

Vauhtia ja tyyliä samassa rivissä.

Siinä on tarra poikineen takalasisa.

Harvemmin tulee liikenteessä vastaan: Vel Satis.

asti. Välillä oli toki yritettävä keksiä vastauksia järjestäjien kyhäilemiin kysymyksiin ja kuva-arvoituksiin. Tämänkin vuoden tietoviisas löytyi ja oli palkintonsa ansainnut. Pääasia oli kuitenkin tutustuminen paikallisiin asioihin ja Lautsian historiaan.

Illanistujaiset olivat ehkä tavanomaista rauhallisemmat, liekö syynä turnausväsymys vai "sikakerhon" ikääntyminen, heh heh.

Tapahtuman järjestäjille Mira, Jone, Timppa, Hannele, Vertti, Juha, Mikko (ja muut joiden nimeä en muista) jälleen iso kiitos, tällaisen järjestäminen vaatii pyyteetöntä vaivannäköä.

Seuraavia tapahtumia odotellessa rellutellaan!

Terveisin
Antti M.

On se vaan pieni ja matala!

"Kato Ella, eiks uus Talisman oo tosi upee?" "Joo on mutta Hugo mä haluun Twingon".

Ja tässä sitä sinisempää kalustoa. Aivan upeita Relluja kaikki!

Tour de France -tyyllillä.

Pieniä punaisia paloautoja

Teksti ja kuvat Kari Kittä

Nämä kaikki pienet ja punaiset eivät taida varsinaisesti olla paloautoja, mutta ainakin palo- ja pelastuslaitoksen kulkuneuvoja. Ranskanmaalla paloautojen kyljistä kun löytyy monenmoista tekstiä, sitten on vielä punaiset SAMU-sairaankuljetusautot, jotka ovat myös osa pelastuslaitosta. Taidan nyt kuitenkin nimittää näitä kaikkia paloautoiksi, suurin osahan niistä on kuitenkin palopäällikköiden autoja.

1. KZ (voi olla myös KJ tai NN) vuodelta 1927 on Atlantin rannikolla olevan La Rochellen satamakaupungin palopäällikkön auto, sillä on kelvannut kurvaila kiireisempääkin hälytystä hoitelemaan. Huippunopeudeksi ilmoitetaan n. 70 km/h. Pienoismalli on oman aikakautensa oiva edustaja, avattava konepelti ja kaikki. Valmistaja Eligor, Ranska.

2. Toinen KZ on samalle rungolle rakennettu Lyonin palokunnan varsinainen sammuusauto, siinä on pari paksumpaa letkun pätkää ja kaksi letkurullaa. Tuo takimmainen rulla taitaa olla maahan laskettavaa ja perässä vedettävää mallia. Mukaan ovat mahtuneet myös tikapuut sekä takaosan lisäistuin miehistölle. Pienoismallin valmistaja on saanut henkilöautosta pienillä muutoksilla aivan uuden mallin. Valmistaja Eligor, Ranska.

3. Nelivetoinen Colorale 4X4 vuodelta 1952 on Vendeen departementin palokuntien huoltoauto tms. Tai sitten joku iso päällikkö on kiertänyt tällä tarkastusmatkoillaan. Tämä pienoismalli on uudempaa tuotantoa ja siitä löytyy jo yksityiskohtiakin, on keltaista umpiota, äänitorvea, pyyhkijänsulkaa, ovenkahvaa, rekisterikilvet ym. autoissa tarpeellisia juttuja. Pohjalevyssäkin on huomioitu nelivetotekniikka. Valmistaja IXO/Altaya, Kiina.

4. La Rochellesta on toinenkin auto, vuoden 1954 4 CV eli kolmella leveällä keulalistalla varustettu Ryppiksen uudempi versio. Tämän noin 25 vuotta vanhan pienoismallin ainoa "vika" on tuo turhan uudenmallinen antenni katolla; esimerkiksi -17-päätteiset rekisterikilvet ovat juuri oikeasta kaupungista. Palopäällikkö lienee pienen ja punaisen Ryppypepun pääasiainen käyttäjä. Valmistaja Eligor, Ranska.

5. R8 taitaa olla noista pulleammista pölykapseleista päätellen 1962–1965-mallinen ja rekisterikilven mukaan Savoien maakunnasta. Tälläkin mallilla on ikää jo 20 vuotta, se kuuluu Norevin Collection-sarjaan, joka oli jo silloin hieman muita hintavampi. Kuvasta sitä ei oikein huomaa, mutta tässä on tämän porukan paras maalaus – ei yhtään appelsiinipintaa vaan pelkkää sileää kiiltoa. Valmistaja Norev, Ranska.

6. Yksi yleisimmistä 1:43-kokoisista Renault-paloautoista on R4. Siitä on tehty ainakin 22 erilaista versiota, minullakin näyttää olevan niitä 8 kpl. Tietenkin valitsin tähän mukaan Nizzan palokunnan 4F4-Fourgonnetten vm. 1965. Se näyttää olevan jo alun perin työkaluksi tehty, kapeasta keulamaskista puuttuu kromikehys ja vanteista pölykapselit. Myös verhoilu taitaa olla sitä tuttua mustaa keinoahkaa (muovia), kyljissä ei tietenkään ole mitään kromilistoja. Etulokasuojasta kannattaa huomioida alkupään vuosimallien pieni sivuvilkku heti siinä yläsaranan edessä sekä kolmiopellisissä olevat kantavuuslukemat. Valmistaja Universal Hobbies, Kiina.

7. Grand Sceninin vm. 2010 käyttäjät jäävät hieman epäselviksi, mutta paloautojen paketissa se ainakin myytiin. Siinä on jo käytetty nykyaikaista huomioväriä ja jonkin sortin miehistönkuljetusauto se varmaan on, sisällä on seitsemän istumapaikkaa. 17 tuuman Sari-kevytmetallivanteiden keskiöissä olevat pienet Renault-logot eivät ihan näy kuvassa, kuten eivät myöskään erittäin hyvät pyörien ripustukset, jotka ovat tämmöisessä edullisessa mallissa aika harvinaisia. Valmistaja Solido, Ranska/Kiina.

8. Viimeisenä oleva Megane vuodelta 2009 menee selvästi leluautojen kategoriaan, mutta hyvään sellaiseen. Mallissa on hyvä kori, hyvät "teipit" ja se on tavallaan harvinainen. Näitä edullisia ranskalaisia hälytysajoneuvoja ei oikein tahdo Suomesta löytää, nämäkin kaksi viimeistä autoa ovat Ranskan-reissun hankintoja. Edullisuus sitten kyllä näkyy ikkunoiden sovituksissa ja leluautojen peileissä. Hakukoneen kääntäjän mukaan tämä palolaitoksen auto on tarkoitettu onnettomuuksien uhrien auttamiseen. Valmistaja Mondo Motors, Kiina.

Syyslomalla Pariisissa

Teksti ja kuvat: Jorma Peisalo

Kesälomasta jätettiin pitämättä muutama päivä sillä ajatuksella, että käydään syksyllä Pariisissa katsomassa autonäyttelyä ja tietysti kaupunkia muutenkin.

Ensimmäisen matkapäivän ensimmäinen kohde oli perinteisesti L'Atelier Renault, jossa pääosassa oli uusi Scenic. Lisäksi oli tilaisuus nähdä usuin F1-malli.

Myyntitiskillä käytiin tekemässä muutamia hankintoja ja vanha hyvin palvellut reppu sai seuraajan. Mielenkiintoisena yksityiskohtana huomaisimme, että myymälään oli tulossa automaatti, josta voi ostaa Renault-tuotteita! Nuorisolle ja miksei vähän vanhemmillekin tarjolla oli myös F1-tiimin virttämää spinboard.

Seuraava päivä oli pyhitetty messupäiväksi. Nähtävää siellä toki olisi ollut useammaksikin päiväksi, mutta ei makeaa mahan täydeltä. Turvatarkastuksiin on panostettu ja se toi hieman viivettä sisäänkäyntiin, mutta siitä selvittyämme suunnistimme suoraan kohti Renaultin osastoa. Siellä leijuivat valaistut ja väriä vaihtavat pallot. Ne myös liikkuvat ylös alas luoden hienon tunnelman. Näyttävän näköistä, mutta kuvaamisen kannalta hieman haastavaa.

Pääroolissa oli usuin mallisto ja erityisesti Scenic sekä Zoe. Paraatipaikalla oli Trezor, joka on usuin konseptiauto. Siihen liittyi myös virtuaalinen osasto, jossa pääsi VR-laseilla katsomaan Trezorin esittelypöytä ja kokemaan, miltä tuntuisi olla sen ratissa (ei yhtään hullumpaa). Nautinnollisen äänimaailman loihti Boze.

Näyttillä oli myös mm. Megane GT, Clio Initiale, RS sekä konseptimalli, jossa 275 hv ja farmariversio, Twingo GT, Kadjar, Captur, Twizy, Talisman ja Espace Initiale. Zoen osalta mainostettiin kovasti 400 km toimintasädetä ja on hienoa nähdä, että sähköautojen

kyvyt kehittyvät.

Yksi messuhalleista oli varattu tv-sarjoissa ja elokuvissa esiintyneille autoille. Vaikka osa oli meillä tuntemattomampia ranskalaisia sarjoja, niin joukossa oli myös yleisesti hyvin tunnettuja autoja. 007 on uransa aikana romuttanut toinen toistaan kalliimpia malleja ja niitä oli esillä useampikin. Ranskalaisten autojen ystävät muistavat varmasti Rättärin ja R11:n.

Oli vaikea olla hyräilemättä mielessään muutamaa kuuluisaa tunnaria, kun kohdalle osui Gostbustersien

ja Ritari Ässän autot (jälkimmäisen ohjaamo on muuten tehty todella laadukkaasti). Tarjolle osui myös mahdollisuus palata tulevaisuuteen, sillä näyttillä oli osan kaksi tyylikäs aikakone.

Kun yksi päivä meni messuhalleissa hikoillessa (8 hallia!), niin seuraava päivä vietettiin sitten pääosin ulkosalla. Aamun ensimmäinen kohde oli joidenkin mielestä hieman epätavallinen, nimittäin Montmantren hautausmaa. Käykääpä joskus kiertelemässä, kun käynte Pariisissa, sillä ne ovat todella näkemisen arvoisia paikkoja ja kaikissa lepää kuuluisuuksia, Montmartrella mm. Amedée Gordini.

Hieman eläväisempää menoa oli sitten tarjolla Montmantren kukkulalla, sillä siellä sattui olemaan sadonkorjuujuhlat. Aluetta joskus kiertäneet ovat saattaneet nähdä siellä olevat viiniköynnökset ja todellakin, niistä myös tehdään viiniä! Tuotos on peräti

Tältä näyttää Zoen akusto.

950 pulloa ja epäilemättä ne juodaan näiden juhlien aikana. Käytimme toki hyväksimme tämän ainutlaatuisen tilaisuuden ja maistoimme tätä jaloa juomaa.

Tarjolla oli myös monenlaista paikallista syötävää ja viinejä myös muualta, samppanjaa unohtamatta. Toinen juomaerikoisuus, jota piti maistaa, oli alueen taitelijoiden inspiraation lähteenä ollut absintti. Perinteisesti juoma laimennetaan erityisen absinttiliuksien päälle asetetun sokeripalan läpi hitaasti tiputellulla jäävedellä. Nykyversiossa on hallusinaatioita tuottava koiruoho korvattu tähtianiksella, joten sitä saattoi huoletta maistaa.

Viisi päivää vierähti nopeasti ja lentokentän junassa alkoikin jo keskustelu siitä, että tullaanko katsomaan Retroa helmikuussa. Ajatus on jätetty hautumaan.

Estafette sarjasta Le Gendarme.

Eri aikakausien formulat vastakkain Renaultin messuosastolla.

Tästä hallista sai koeajolle sähköautoja.

Alpine (Gran Turismo 6).

Renault välirahaleikkuri

RENAULT
Passion for life

Ostimme määräerän uusia Renault-henkilöautoja, jotka myymme nyt todella edulliseen hintaan.

Leikkaamme, mallista riippuen, normaalista välirahasta pois vähintään 2 500 €!

Renault-määräeräetu koskee uusia, yksityishenkilöille tehtäviä asiakastilauksia. Autot on rekisteröitävä 31.12.2016 mennessä. Renault kampanjamallien hinta alkaen Clio 1,2 16v Life **14 990 € + toimituskulut 600 €**, CO₂-päästöt 127 g/km, yhdistetty kulutus 5,6 l/100 km. Renault-malliston yhdistetty kulutus 3,2–6,0 l/100 km, CO₂-päästöt 82–135 g/km (Clio Energy dCi 90 - Talisman TCe 200 4Control). Kuvan autot erikoisarustein.

Takuu 4 vuotta tai 100 000 ja 24 h tiepalvelu.

renault.fi

AUTOTALO PELTTARI
www.autotalopelttari.fi
Korjuuntie 17-19 PORI, puh. 044-5601278

AUTOTALO PELTTARI
www.autotalopelttari.fi
Allastie 1, RAISIO, puh 044-5601250

Renault myyntivastaava
Miikka Sonkki
puh. 040-527 9220

Lahden Classic Motorshow 2016

RENAULT
Passion for life

Uusi Renault MEGANE Oivaltavaa teknologiaa

Tänä vuonna kerhon osastolla oli esillä jälleen upeita autoja, mistä niitä Relluja oikein riittää. Esillä olivat Juha Leppäsen 21 Turbo, Raimo Kähkösen 11 GTS, Mikko Rouskun 25 Baccara sekä Tarmo Tiaisen Alpine GTA.

Muilla osastoilla oli näytillä mm. Tapio Metsärannan Dauphine ja Jukka Suvisalmen Alpine A110, mallia "Lussari". Satakymppi oli rakennettu hyvinkin tarkasti Jorma Luseniuksen vanhan kilpurin kuosiin. Piha-alueelta löytyi ainakin tuunattu 4CV, Dauphine, pari Tippaa, 9 Cabriolet, 18 Tour de France, Megane Cabriolet, Alpine A310, R10, R8S. Sekä monta muuta jotka eivät vaan mahtuneet tähän katsaukseen.

Tapahtuma oli jälleen omalla jännällä tavallaan jotenkin koukuttava, eli tänne pitää tulla taas ensi vuonna uudelleen. Pakko.

Renault-kerho kiittää ja kumartaa syvään kaikkia tapahtumaan osallistuneita vapaaehtoisia harrastajia jotka yleensä mahdollistivat tähän tapahtumaan osallistumisen. Ilman heidän panostaan kerhomme ei olisi ollut niin näkyvästi esillä Suomen suurimmassa autonäyttelyssä, vielä kerran kiitokset kaikille osaston rakentajille, kuin myös oman harraste-autonsa esille tuoneille kerholaisille!

Ensi vuonna tapaamme kenties ranskalaisen bulevardin varrella...

Alkaen
19.990 € + tk 600 €
Megane Hatchback Energy TCe 100 Life
Nyt myös Sport Tourer -farmarimalli, lisähinta 1 300 €

Renault-henkilöautomallistoon talvirenkaat veloitusetta ja edullinen rahoitus. Etu jopa 2 400 €!

Mégane Hatchback Energy TCe 100 Life, 19 990 € + toimituskulut 600 € = 20 590 €. Kulutus 5,4 l/100 km, CO₂ 120 g/km. Edut koskevat määrääriä Renault-henkilöautoja ja ovat voimassa uusiin, yksityishenkilöille tehtäviin asiakastilauksiin, jotka tehdään 30.11.2016 mennessä. Autot on rekisteröitävä 31.12.2016 mennessä. Tarjous koskee uusia asiakastilauksia ja sitä ei voi yhdistää muihin etuihin. Kuvan autot erikoisvarustein.

Takuu 4 vuotta tai 100 000 ja 24 h tiepalvelu.

renault.fi

Ranskalainen Visiitti 2016

Väriltään sitruuna, mutta renu tämä kuitenkin on. Huippu-pirteä väri!

Texti: Jussi
Kuvat: Jussi, Jorma ja Kari

Olipa autoja myynnissäkin. Tässä myytävänä oleva tosi kiva tuleva klassikko, tekstiilikattoinen Twingo kauppiainen. Herätti omistushaluja – siis tuo auto.

Vuoden 2016 Ranskalaisen Visiitin isäntäkerhona toimi vuorollaan Suomen Panhard kerho eli Panhard Club Finlande omista puuhastelutiloissaan Akaan Viialassa ja ajankohta oli lauantaina 21.05.2016.

Jos tämän jutun kaikkiaan ehkä noin seitsemän lukijan joukossa on joku joka ei tiedä mikä on Ranskalainen Visiitti tässä yhteydessä mainittuna, niin kerro, että kyseessä on jokakeväinen Suomessa toimivien ranskalaisten automerkkien harrastekerhojen yhteiskokoukseen. Se toteutetaan kulloisenkin järjestäjäkerhon valitsemassa paikassa, yleensä jossakin päin eteläistä Suomea. Tämä tapa onkin hyvin perusteltavissa, sillä kyseisten kerhojen harrastajien enemmistö asuu Jyväskylän eteläpuolella. Toki näin lyödään toistuvasti hiukkasen korvalliselle pohjoisempaan asuvia ranskkien harrastajia.

Sää oli kyseisenä lauantaina mukavan lämmin ja jopa kesäinen, joten se loi mukavat puitteet paikalle saapuneille asiasta kiinnostuneille. Omaan kevääseeni, ja luulen että myös suurelta osin muidenkin näihin kerhoihin kuuluvien harrastajien vuoden kiertoon, tämä tapahtuma kuuluu lähes pakollisiin osallistuttaviin. Visiitti kuuluu perinteisesti pitkäaikaisia tuttuja ja ystäviä tapaillen ja heidän kanssaan kuulumisia vaihdellen. Aivan tarkoituksellisesti jätin kuvaamatta ystäviä vanhoiksi ystäviksi – jotkut kun saattavat käsittää ilmauksen jotenkin kuvastavan heidän habitustaan.

Kevätpäivää siis vietettiin jälleen ystäviä ja tuttuja moikkailen. Tottahan toki myös paikalle saapuneen autokannan -varsinkin "oman merkin" - tarkkailu kuului aikaa vaatineisiin suorituksiin. Kuten Visiiteillä joka vuosi niin nytkin paikalle saapuneesta kalustosta suurin osa oli jo aiemminkin nähtyjä, mutta onneksi mukana oli myös ensikertalaisia.

Tavan mukaisesti ainakin tämän kirjoittajalta kului Visiitillä tänäkin vuonna jälleen aikaa monta tuntia. Vaikka omia picnic-varusteita ei ollutkaan mukana ei nälkä eikä janokaan päässyt näivertämään maallisen tomumajan onkaloita. Mikäli halusi tai suostui luopumaan hyvinkin kohtuullisesta määrästä nykyistä maksuvaluuttaa oli vastineeksi tarjolla ainakin hernesoppa-annoksia, mahtavia pitsireunaisia lätyjä hilloilmineen ja kahvia munkilla tai ilman. Hyvin näytti tarjonta kelpaavan, nam minunkin puolestani.

Päivä tämän harrastuksen ja harrastajien parissa kului jälleen nopeasti ja rattoisasti. Kukin autokunta lähti paluumatkalle kohti kotikonttujen omaan aika-aulunsa mukaan. Valokuvia ja muistikuvia oli jälleen kerätty tulevan kesän ja koko loppuvuoden ajaksi. Ensi kesän visiittipaikasta ei tapaamisesta lähdeäessä ollut vielä tietoa, mutta se kyllä selviää sitten aikanaan. Kaunis kiitos järjestäjille sujuvista järjestelyistä ja ystäville erinomaisesta seurasta. En varmaankaan ensi vuonnakaan malta olla osallistumatta Visiitille.

Renaultist

Tässäpä sitä ovat vierekkäin pläypoi-kiituri ja arkiset, nyt jo kunnioitettavaan ikään ehtineet käyttöpuurtajat.

Tämä mallisto se on aina yhtä zympaattista, ainakin kirjoittajan mielestä.

Kyllä kinkku on joulupöydän kunkku, ja Alpine on kokoontumisten prinsieversti!

Tyylikästä Pösökaluusta, oikealta lähtien 404, 403, 604 ja 403 Cabrio.

Ja Panhardeillakin oli niin mukavaa, että yhtä yksilöä oikein naurattaa!

Aikakautensa sulavalinjaista coupe-tyyliä, Citroen Traction Avant B11 A,vm. 1936. Wow!

Coupe-Pösöjä oli paikalla tosi monta! Kuvassa niistä vain osa. Osa tuunattuja, osa originaaleja.

Varmaankin tämän vuoden visiitin vanhin auto. Citikka, malli ei tiedossa.

Ollin Soraralli

18.6.2016, Halli

Teksti ja kuvat: Tapio Piittari

Kaikkea pitää kokeilla ainakin kerran elämässä. Tämä sanonta sai taas uuden merkityksen, kun ensimmäistä kertaa lähdimme kokeilemaan tasanopeuskilpailua, hienommalta nimeltään Historic Regularity Rally Trophy. Kuljettajana toimi Markku Kivijärvi, Ranua, kartturina allekirjoittanut Vaasasta ja huollosta vastasi Esa Pallaspuro Oulusta. Autona meillä oli Markun hieno Renault 8 Gordini.

Rallissa oli kilpailuluokkia 20 kpl, kilpailijoita kaikkiaan 201 ja meidän luokassa 18 kilpailijaa. Laji osoitautui erittäin mielenkiintoiseksi ja mukaansatempaavaksi. Tasanopeuskilpailu voidaan ajaa normaalin tieliikenteen mukana, mutta nyt se toteutettiin rallin yhteydessä. Tämä tarkoitti sitä, että me lähdimme samalle kuusi erikoiskoetta sisältävälle rallireitille tunteja ennen muiden luokkien lähtöä. Ajoimme siis siirtymiseen yhteensä 170 km ja sisältäen erikoiskokeita 67 km.

Tarkoituksena on ajaa erikoiskokeet järjestäjän antamaa keskituntinopeutta noudattaen. Kartturi lukee tiekirjasta ohjeita kuljettajalle koko ajan ja pitää kellosta – paljonko ollaan jäljessä tai edellä ihanne-aikataulusta kullakin pisteellä.

Voi sanoa rehellisesti, että edeltävällä viikolla meillä kuljettajakaksikolla ei ollut oikeastaan mitään hajua lajista. Laji ei voi kehua ainakaan liiasta tiedottamisesta, sen verran vaikeaa oli löytää netin syövereistä tietoa ja ajan tasalla olevaa ohjeistusta. Löytyivät ne lopulta, mutta niitä yksin lukiessa ei meinannut au-

ta, että mitä kartturin pitäisi sitten oikeasti tehdä.

Selväksi tuli, että ainakin kaksi sekuntikelloa olisi hyvä olla ja Rellussa oli onneksi Markun kalibroima vaijerivetoinen Halda-väliakamittari. Älypuhelin ja navigaattorin käyttö kilpailussa oli kielletty! Tasanopeustaulukoita on saatavissa netissä yli 60 erilaista. Kun emme etukäteen tietäneet minkä nopeusluokan taulukkoa tarvittiin, niin emme sitten tulostaneet mitään mukaan.

Kilpailupassia meillä ei ollut, mutta järjestäjä mahdollisti osallistumisen ns. tutustumispassilla. Kilpailuun voi osallistua joko FIA-passitetulla tai tietyn ikäkauden autolla, mutta turvavarusteita ei edellytetä. Meidän Rellussa oli pehmustamattomat turvakaaret, minkä vuoksi meidän piti käyttää kypäriä.

Ennen kilpailua autot katsastettiin ja niihin asennettiin järjestäjän toimesta transponderit. Niillä tarkkailtiin/valvottiin jokaista autoa reaaliaikaisesti. Siirtymätaipaleilla esimerkiksi ylinopeus tai vaikkapa STOP-merkin noudattamatta jättäminen tiesivät virhepisteitä.

Majoituimme naapurikaupunki Mänttään ja siellä arvokkaaseen miljööseen järven rannalla sijaitsevaan ArtHotel Honkahoviin (taidehotelli). Saavuimme majoitukseen perjantaina n. klo 17 ja onneksi saimme Esan mukaan. Hänellä oli paljon tietämystä lajin hienouksista ja niinpä hän toimi koko illan mentorinamme. Saatiin ohjeistus mm. siitä, miten kellon kanssa käyttäydytään esimerkiksi aikatarkastusasemille

saavuttaessa. Tietoa tuli paljon ja toivoimme omaksuneemme kaiken tarvittavan. Päätimme myös autokunnan tavoitteen, joka oli seuraava: Pääseminen maaliin siten, että meitä ei hylätä kesken kilpailun, emmekä eksy reitillä tai siirtymillä.

Tasanopeustaulukoiden puuttumisen Esa paikkasi tekemällä meille excel-taulukon, jolla sitten ennen kilpailua laskettaihin ihanneajat reitin tarkistusposteilla.

Lauantaina lähdimme hotellilta aamuseitsemän jälkeen ollaksemme ilmoittautumassa klo 8. Tutustumispassin lunastuksen ja ohjeiden saamisen jälkeen siirryimme katsastukseen. Sen jälkeen noin klo 9 menimme kilpailutoimistoon, jossa saimme käsiimme elämäni ensimmäisen tiekirjan. Sitten nopeasti huoltoautoon laskemaan Esan excel-taulukolla reitin väliaikoja. Järjestäjä oli ovela ja kahden erikoiskokeen annettu keskinopeus muuttui kesken erikoiskokeen. Meillä ei siis ollut kahta kelloa turhaan mukana. Lähtöpaikalle ajaessamme kuljettajakaksikossa oli havaittavissa aika suurtakin hermoilua. Mutta kun lähtölippu nousi, niin alkoi tiivis rutiininomainen suorittaminen ja hermoilut saivat jäädä..... kunnes saavuimme ensimmäisen erikoiskokeen lähdön odotusalueelle.

Meillä oli onneksi noin neljä minuuttia aikaa, kun Rellu alkoi käydä kolmella tulpalla. Katsoimme toisiamme ja samassa Markku oli jo ulkona ja huusi, että tuo hankalokerosta varatulpat. Vaihdoin tulpat ja aikaa jäi vieläkin niin, että ajoimme oikealla minuutilla sisään aikatarkastusasemalle. Gordini on ralliauto ja nyt kun ajoimme siirtymää muun tieliikenteen seassa, niin rökeltämäänhän se kone herkästi alkoi. Pitäisi olla rinkiämittari kaakossa, niin silloin Gordini pelittää!

Reitit olivat mahtavia Keski-Suomen kyläteitä ja välillä meidän teki mieli nostaa nopeutta, mutta sitten maltti onneksi palasi. EK:t olivat jyrkkämutkaisia, ja tasanopeudessa pysyäksemme kyllä välillä menttiin sivuluisuakin. Vesisade alkoi jo rallin alussa ja jatkui koko päivän. Gordinin lasinpyyhkimet eivät meinanneet välillä riittää, niin paljon satoi.

Kolmen EK:n jälkeen oli huoltotauko ja Esa odotti innokkaana kuullakseen kommentteja suorituksestamme. Antoi tarkkoja lisäneuvoja mm., että älkää katsoko mitä muut tekevät, TEHKÄÄ OMA SUORITUS. Se oli hyvä neuvo. Esa tarkasti rengaspaineet, nesteet ja suoritti tankkauksen. Siitä sitten seuraaville pätkillä ja aika tuntui menevän tosi nopeasti. Loput EK:t menivät jo rutiinilla ja mielestämme emme tehneet koko kilpailun aikana yhtään merkittävää virhettä.

Vaikeutimme omaa kilpailuamme tasanopeustaulukoiden puuttuessa. Nyt minulla oli mahdollisuus lukea aika Markulle vain tiekirjan merkintöjen kohdassa, joiden väli saattoi olla jopa kilometrin, kerran jopa neljä kilometriä. Optimaalisesti aika olisi luettava vähintään 200 metrin välein. Tämän meille kertoi myös muut kilpailijaparit, jotka ottivat meidät ensikertalaiset hienosti mukaan harrastukseen. Neuvoja tuli heiltä todella paljon, kiitos niistä.

Tavoite saavutettiin ja jopa ylitettiin, olimme maallisilla sijalla 14, auto ehjänä ja autokunta tyytyväisenä. Hieno laji, täytyy todeta!

Ollin Sora ralli 18.6.2016

Kilpailun arvo:
Historic Rally- Trophy ja Xtreme Rally-sarjan osakilpailu sekä AL-Tasanopeus-sarjan osakilpailu

Kilpailun järjestäjä:
European Speed and Rally Club (ESRC) ry

Kilpailupaikkakunta:
Jämsä

Tulokset:
<https://akk.autourheilu.fi/Public/Kiti/Competition/CompetitionOpen.aspx?id=4265&>

HRRT:n säännöt:
<http://www.historicrallyclubfinland.fi/kilpailut/historic-regularity-rally-trophy-2016/saannot/>

Pohjoismainen kokoontuminen 1.–3.7. Skjeberg, Norja

Pohjoismaisia kokoontumisia on järjestetty jo 25 vuoden ajan, ja tämän vuoden kokoontuminen Norjassa juhlisti tätä merkkipaaluuta. Konkareimmat, Tommy ja Bente Lind Tanskasta sekä Jouni Peisalo Suomesta ovat olleet matkassa mukana kaikissa näissä tapahtumissa – kunnioitettava saavutus!

Tässä jutussa tämän vuoden Suomen joukkueen tunnelmia Norjan-reissulta.

Kari & Riitta:

Me eläkeläiset lähdettiin hyvissä ajoin reissuun, jo tiistai-aamulla ajoimme Capturin Turussa laivaan, joka vei meidät Tukholmaan. Siitä olikin enää noin tunnin ajomatka ensimmäiseen majapaikkaamme Västeråsiin, jossa sukulaisten riemuksi tai riesaksi viivyimme pari yötä. Kävimme tutkimassa myös parisen vuotta sitten Ruotsissa riehuneen suuren metsäpalon aikaansaannoksia, oli se vaan vieläkin hurjan näköinen paikka.

Seuraava yö vietettiin lähellä Norjan rajaa pienessä Årjängin kaupungissa. Sandaholm camping-alueella oli vain kaksi mökkiä sekä paljon kausipaikkalaisia asuntovaunuissaan.

Skjebergiin saavuttiin juuri viralliseen ilmoittautumisaikaan, koska ajattelimme, ettei siellä vielä ole kukaan paikalla. Yllätyimme, kun piha olikin jo täynnä erilaisia Renault-merkkisiä kulkuneuvoja – hyvä, että parkkipaikka löydettiin.

Pienestä tiikusateesta huolimatta tunnelma oli korkealla, vanhoja ja uusia tuttuja tavattiin. Norjalaisiin Renault-perinteisiin kuuluvasta Mörkö-Rellusta

sai ostaa erittäin edullista juotavaa, jopa alle Suomen hintojen! Illan aikana automme maskottien määrä lisääntyi yhdellä norjalaisella metsäkissalla, ristimme sen tietenkin värinsä puolesta Captur-kissaksi, ja sehän tuli meille oranssin värisestä norjalaisesta Capturista.

Lauantain kiertoaajeluun sisältyi pääsylippu pienoisorautatiemuseoon, jossa pääasia tuntui olevan se, kuinka monta pientä Rellua löytyykään junien välistä. Meidän tiimi havaitsi kaksi Tippa-Rellua. Seuraavaksi tutkimme Ölgaarden-puodin yli viidensadan erilaisen oluen valikoimaa, tosin emme ehtineet maistaa kuin yhtä, heidän omaa hanaoluttaan.

Erittäin maukkaan illallisen jälkeen oli vuorossa palkintojen jako, jossa suomalaiset putsasivat melkein koko pöydän. Loppuillasta Suomen nuorisosaostoon kuuluvat Tour de France -81 tiimin reippaat urheilijanuorukaiset polkaisivat vielä fillareillaan kylille kahville. Ne kilpurit eivät tosiaan olleet pelkkiä koristeita huoltoauton katolla!

Sunnuntaiaamupäivän haikeiden jäähyväisten jälkeen navigaattorimme vei meidät monien mäkien ja mutkien kautta Ruotsin puolelle. Karlstadin iltakävelyn aikana näimme kaupungin halki virtaavan kanavan käsikäyttöisen sulun toiminnassa, siinä oli joku saanut todella liikunnallisen kesäyöpaikan.

Odottelimme jo innolla Tanskan kokoontumista 2017 – mökki on jo varattu...

Renaultist

Team Arttu, Maarit ja Sini:

Torstai-iltana 30.6. suuntasimme luottoreissujen kanssa kohti Turun satamaa ja Grace-laivaa. Satamassa bongasimmekin jo muitakin Skjebergiin menijöitä – ehtipä Sini saada jo melkein sydänkohtauksen Tour de France -teipein koristellusta autosta (tähän liittyy trauma vuosien takaa Ranskan reissusta, kun odottelimme Tour de Francen pyöräilijöiden takia pari tuntia jumissa liikenneympyrässä).

Hyvin nukutun yön jälkeen suuntasimme Tukholmasta läpi Ruotsin kohti Norjan rajaa. Aamiaista pysähdyimme syömään parin tunnin ajon jälkeen, mutta muuten hurautimme suoraan pelipaikalle. Lounaalle pysähdyimme vasta viitisen kilometriä ennen määränpäättä ja saimmekin maittavat ja elämämmä tyyreimmät hampurilaisateriat.

Perille oli luvattu sadekehiä, mutta urheina olimme lähteneet liikkeelle teltan kanssa. Pitkään alueella hyvää paikkaa etsittyämme löysimme oivan paikan suuren pyykkitelineen alta. Pyykkitelineen päälle viritimme pressun Karin ja Peten avustuksella, kiitos heille vielä avusta! Majoitusratkaisu osoittautui varsin oivaksi, sillä sadehan meitä helli molempina öinä, mutta pysyimme kuin pysyimme kuivina.

Jälleen oli tapahtumassa mukavaa ohjelmaa. Kiertoaajeluun kohde – pienoisorautatiemuseo – oli oikein mukava paikka ja kiertoaajeluun parkkipaikkakin ympäristöineen oikein viehättävä. Museon lisäksi kävimme ihmettelemässä mm. tykkeitä ja toria, jossa oli myynnissä jos minkäläistä vanhaa tavaraa. Löytyipä sisustuskaupasta vähän kotiin viemisiäkin.

Sunnuntaina tapahtuma päättyi. Me jatkoimme matkaa Ruotsin kautta pohjoiseen, ja ajelimme Altaan saakka. Reilu viikko reissussa meni, mutta kivaa oli ja paljon nähtiin. Ensi vuonna on tarkoitus lähteä Tanskaan ja siitä joko ennen tai jälkeen tapahtuman käydä taas Ranskassa parin vuoden tauon jälkeen.

2/2016

Tour de France R18 -retkikunta (Miksu):

Matka alkoi Oulun eteläpuolelta. Ensimmäinen yö vietettiin Naantalin korkeudella ja torstaina aamupäivällä jatkoimme kohti Turun satamaa. Koska aikaa oli runsaasti, kiersimme Turun kirpputoreja etsien c-kasetteja matkaa varten. Illalla nousimme laivaan ja tapasimme jo satamassa useita muita kerholaisia.

Perjantaiaamuna pääsimme aikaisin "virkeinä" liikkeelle ja poistuimme Tukholmasta aamuruuhkassa pienen lämpöngelman saattelemana. Matka sujui hyvin Ruotsin ja Norjan rajalle asti, jolloin seurueemme toinen "auto" (Scenic) antautui. Tämän jälkeen hinasimme sen tapahtuma-alueelle noin 80 km:n verran, välillä pidempää letkaa perässä vetäen. Perille päästyämme yhdistelmä herätti hieman hilpeyttä. Tapahtuma oli hyvin järjestetty ja palkintojakin tuli, kävimme myös tutustumassa paikalliseen nuorisoon polkupyörien ollessa varustuksena mukanaamme.

Paluumatka Suomeen oli hieman ahdas yhden ajoneuvon puutteen takia, mutta kuitenkin ilman

suurempia vastoinkäymisiä selvisimme kotimaahan. Yhden satamassa nukutun yön jälkeen (osa autoissa, osa maassa, osa konepellillä) saavuimme takaisin Suomeen ja matkasimme kukin omiin suuntiimme yön hämärtyessä. Ajamista kertyi koko matkan aikana suunnilleen 2000 km, joista uskollinen R18 selvisi ongelmitta (lämpimissä tunnelmissa), huolimatta muiden heikkoudesta.

Tarinan opetus oli meidän autokunnallemme, että matka on päämäärää tärkeämpi ja hinauksen jälkeinen nesteytys on tärkeää.

19

Pohjoismainen kokoonnutuminen

Mirjan ja Peten pohjoismainen Renault mötöt 2016:

Matkaan lähdettiin ihan kaksin Megane CC:llä. Auto varustettiin gps-lähettimellä, jotta voisimme laskea palattuamme, kuinka ison osan matkasta pystyisimme ajamaan katto auki. No, kokemattomalta palonena ja otsa, vaikkei hehkuva hellettä matkalla olutkaan.

Matka taittui Köyliöstä Turkuun ja laivalla Tukholmaan ja läpi Ruotsin suurimmalta osin reittiä E8/E4. Eskilstunan jälkeen pysähdettiin Arbogan keskiaikaiseen sievään ja historiaa huokuvaan pikkukaupunkiin aamupalalle. Ruotsin ja Norjan raja yllettiin suurten tietöiden merkeissä. Iltpäivällä saavuttiin Haldenin teollisuuskaupungin nousujen ja laskujen saattamana sateiseen Skjebergiin. Majoituimme kansanopiston tiloissa. Suomalaisia oli mukavasti paikalla, muitakin kuin Jone ja Mira.

Norjassa sateli, mutta hetken kuluttua aurinko heli. Kovimmat sateet tulivat enimmäkseen öiseen aikaan. Maaritin, Sinin ja Artun teltan sadekatos joutui koviille, mutta kesti kuin kestitkin.

Suomalaiset korjasivat potin erilaisissa kilpailuissa. Pete voitti tietokilpailun, vaikka pääsiallisesti korjasi rikki mennyttä takaluukun suljinmekanismia. Suomi kunnostautui myös pohjoismaisessa mestaruuskisassa. Kokemus siivitti voittoon. Yhtenä osakilpailuna

järjestetty PM-sokkojalkapallomestaruuskisa oli erittäin hauskaa ja katsojajystävällistä seurattavaa.

Takalon Miksun seurue tuli pisimmän matkan Tour de France -brändin alla. Peukut hyvästä ideasta ja avusta, jota annoitte seurueen muille autokunnille.

Lauantaina oli Renault-ajelu läheiseen Friedreshavnin pikkukaupunkiin. Tutustuttiin mm. pienoisrautatie-museoon; aikuisten miesten leikkipaikkaan, ja löydettiin paikallinen pienpanimo-olutkauppakin.

Ennen paluumatkaa käväsimmme Oslossa Vigelandin puistossa. Vaikuttava paikka.

Paluumatalla yövyttiin yksi yö vielä Örebrossa ja ihasteltiin kaupungin kävelykatuja ja seikkailtiin ennen lauttaan menoa Slussenin ruuhkissa ja purkutyömaalla.

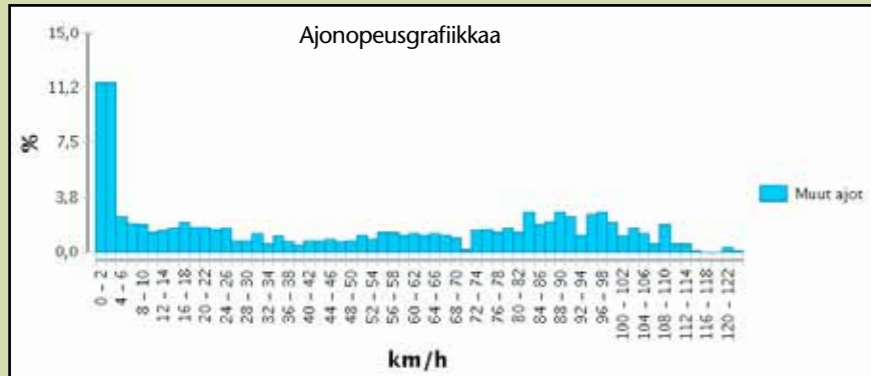

Norjan reissun statistiikkaa by Pete

Matkaa kertyi Köyliöstä Köyliöön 1431 km ja hiilidioksidia tuotettiin puiden ravinnoksi 237,55 kg. Auto oli liikkeellä 21 tuntia ja kaksi minuuttia, joista 17 tuntia katto takaluukussa.

Menomatalla rankkasade Örebrossa pakotti nostamaan katon, mutta Norjan puolella Örjessä saimme jälleen raitista ilmaa Haldeniin asti. Haldenissa jälleen satoi, joten ajoimme katon alla Skjebergiin. Fredrikstadin käynnillä menomatka meni vielä tunkkaisesti, mutta paluumatka oli jo raikkaampi.

Kotimatalla Oslon kautta jouduimme hetkeksi nostamaan katon, mutta kun Vigelandparkista lähdimme, emme kattoa tarvinneet muuta kun silloin, kun jätimme auton parkkiin.

JULY 7-9. 2017
HANSTHOLM - DENMARK

SCANDINAVIAN
RENAULT
MEETING
DENMARK
- 2017 -

THE DATE IS SET FOR
NEXT YEARS MEETING

It takes a lot of planning ahead to host an event like the Scandinavian Renault meeting. That's why the date and location is already set for 2017. Please save the date and follow us on Facebook for more information.

RENAULT
Passion for life

f / ScandinavianRenaultMeeting

Hanstholm Camping
Thy Feriepark

Book your stay for the 2017 Scandinavian Renault meeting now. Please note there's a limit of 40 cabins. First come, first serve.

Hanstholm Camping is placed in the north-western part of Denmark. The Thy area is known for kilometers of deserted sandy beaches, unlanded landscape of dunes, and not least the National Park.

Hamborgvej 95 · DK-7730 Hansthalm
Tel. +45 97 96 51 98
info@hansthalm-camping.dk
www.hansthalm-camping.dk

Merikarvian syystapahtuma

Päätin lähteä käymään ensimmäistä kertaa Rellun syystapaamisessa, koska eihän yksi kokoontuminen vuodessa riitä, kun jäi tuo pohjoismainenkin välistä.

Syystapaamisen paikkana toimi Merikarvian Meri-campingin leirintäalue, josta löytyi mökkejä ja auto-paikkoja. Mähän en siis mökkeile, saattikka muutenkaan vietä aikaa missään korvessa hyttysten syötävänä, joten piti jo ennen matkaa tehdä muutamat varmistusosoitot: onko siellä varmasti vettä, sähköä ja sisävessa. Toki mun matkaseurakin vaikutti lähtemispäätöksen tekoon melkoisesti.

Matka alkoi Vantaalta Turkuun, jossa sitten pomp-pasin Miksun kyytiin. Perillä oli ihana nähdä tutut, koko illan juttu luisti tiiviissä porukassa ja hauskaa oli

kodassa(?) grillatessa. Ite kyllä söin kylmiä nakkeja mieluummin, kun ei makkara maistu.

Lauantaina saapuivat päiväkävijät, jolloin kahviteltiin donitsien kera, sekä pidettiin kolikonheittokisat, jonka voitto meni Vaasaan.

Päysin myös maistamaan paikallista herkkua, nahkiaista. Lievästi sanottuna pienen alkushokki-hysterian jälkeen uskalsin koskea siihen. Sit vaan silmät kii ja suu auki. Niinkin ällöttävän näköinen otus ei ollutkaan niin paha kuin kuvittelin. Jos savun maku miellyttää, niin suosittelen, mutta itselleni tämä yksi kerta riitti.

Sateesta huolimatta ilta jatkui lämpimissä tunnelmissa yöhön asti.

Sunnuntaina sanottiin taas heipat ja jäädään odotamaan innolla seuraavaa kertaa. Oli siellä Rellujakin, pari Capturia, muutama keltainen ja harmaa ja sit sellainen hieno, missä oli Ranskan lippu maalattuna keulaan.

Se aluksi niin kaamea mökki muuttuikin viikonlopun aikana söpöks punaseks tuvaks merenrannalla, jossa olisi viihtynyt pidempääkin, lähtisin koska vaan uudestaan.

Kiitos kaikille ihanille, ketä paikalla oli!

Teksti: Isa Peisalo
Kuvat: Miksu Takalo

Harrasteautoilua ilman harrasteautoa

Teksti ja kuvat: Miikka Sonkki

On olemassa autoharrastajia, jotka rakentavat mistä tahansa raadosta upean harrasteauton. Sitten on meitä, jotka eivät saa rakennettua mitään vähääkään vaativampaa ja joilla päinvastoin ajokuntoinenkin auto uhkaa muuttua vajassa pölyä kerääväksi reliikiksi. Arvatkaapa, kumpaan ryhmään itse kuulun? Martti Servon sanoin: "Mikä on kun ei taidot riitä, mikä on kun ei onnistu..."

Lamppu syttyy

Projektien paikasta toiseen siirtely alkoi omalta kohdaltani noin vuonna 1990, juuri ennen armeijaan menoani. Olin saanut päähäni, että olisipa hienoa omistaa joko Renault 16 TS tai Fiat 125 Special. Molemmat olivat mielestäni hienoja tekeleitä mutta surkeasti aliarvostettuja. Tuumasta toimeen ja "halutaan ostaa" -ilmoitus 16 TS:stä Puhelin Palstaan ja Keltaiseen Pörssiin. Nuoremmille tiedoksi, että nuo olivat osto/myyntilehtiä ja että nettiauto oli vielä vuosien päässä. Tuloksena olikin ainakin kaksi lupaavaa soittoa. Parasilla nökötti samalla Renault-laanilla kolmekin 16

Hintakin oli pudonnut samalle tasolle omien ajatusten kanssa. Eipä siinä muuta kuin isän työkaverin Land Cruiser HJ 61 kärryn eteen ja autoa noutamaan. Koska tuo sininen auto oli isovanhempieni nurkissa, varastoitiin tämä uusi tulokas kätevästi isäni pihaa koristamaan, itse asuin tuolloin rivarissa. Tätä uutta projektia aloitettiin alkuinnostuksen vallassa jopa hieman laittelemaan. Sinisen paperitoman auton purin varaosiksi ja loppu kori-

kuorilo vietiin Paimion kaatopaikalle. Näin oli autojen määrä puolittunut.

Sairaus pahenee

Vuonna 1996 ostimme edesmenneiden isovanhempiemme maalaistalon, joten tuo ruskea autokin hinattiin kesäillan hämärässä metsäteitä pitkin omaan latoon, siis sinne samaan jossa sininenkin auto oli aikoinaan majoillut. Rakennuksia remontoimassa kului sitten jokunen vuosi.

Vuonna 2001 näin ilmoituksen lahjoitettavasta nahkaverhoillusta ja kattoluukullisesta 1975 vuosimallia olevasta 16 TS:stä, jonka en-

Toinen auto

Talvella 1992 pääsin vihdoinkin pois Niinisalosta. Aika pian tuon jälkeen sain yllättäen soiton Livonsaaresta. Ruskean 16 TS:n omistaja kysyi, olinko edelleen kiinnostunut autosta.

simmäinen omistaja oli ollut Patricia Seppälä. Vain soitto turkulaiselle arkkitehti Koskelle, ja eipä aikaakaan, kun raato oli revitty tarvasjokelaisesta heinikosta trailerille. Kotona laskimme raaton kotoisesti puutarhaan kuusaidan viereen, jossa se sitten viettikin jokusen vuoden, kunnes pääsi katon alle. Auto osoittautui tarkemmissa tutkimuksissa ovenkahvoihin saakka umpiruostuneeksi. Myöhemmin hain vielä arkkitehdiltä osina olevan kunnostetun moottorin.

Tuossa vaiheessa olin jo töissä turkulaisella Renault-jälleenmyyjällä. Eräänä päivänä asiakas jätti pihalle vuosimallin 1989 21 GTS:n, jossa katsastus umpeutui lähipäivinä. Totta kai ostin auton kotiin pikkuruhalla, kun kävi

sääliksi autoa. Kotiin ajellessa ei kaista mennä riittä, kun iskarit olivat täysin loppu. Kotona olikin taas aika kysellä itseltään, että mitäs minä tällä teen? No auto toimi pihakoristeena keskellä pihaa talven yli ja keväällä auto yllätti minut hurahtamalla tullille samoin tein. Eipä sitten muuta kuin ilmoitus Keltaiseen Pörssiin ja heti tärppäsi. Herra Jänis Savosta saapui tarrakilvet kinalossaan ja suuntasi kaksykkösen keulan kohti muutaman sadan kilometrin päässä siintävää kotiaan.

Välillä päästään jopa ajamaan

Tuomisen Jukka tapasi hakea varaosia Kuntotestiin työpaikaltani. Eräänä päivänä vuon-

na 2003 Jukka kysyi, että enkö ostaisi tuota heidän 18 GTX Breakia, kun olivat siitä luopumassa. No tietenkin ostin ja jopa katsastin auton useampana vuonna. Lopulta aina oikutteleva jarrupaineentasaja torppasi katsastushaaveet ja auto jäi seisontaan. Tuolla se on ladossa edelleenkin ajokuntoisena, joten lellään toivossa.

Ruuhkaa pihalla

Noin vuonna 2006 näin jälleen ilmoituksen lahjoitettavasta autosta. Nyt vuorossa olikin oikea harvinaisuus, 16 TX Automatic vuodelta 1978. Soitto insinöörielle Kirkkonummelle ja

traileri Traficin perään, sitten vain nokka kohti uusia seikkailuja. Siellä kallion päällä vanhan omakotitalon pihassa kökötti metallinsininen 16 TX ja vihreä 16 TL – melko lahoja kumpikin. Molemmat olisi saanut kiitoskaupalla, mutta jostain syystä maltoin mieleni ja otin vain TX:n. Paikalla oli myös koko kesän juhlinut iloinen seurue, joka seurasi jännittyneenä jumiutuneiden jarrujen irrotusta ja raaton hilaamista trailerille. Kahvitkin juotiin vielä peijaisiksi, vaikka väkevämpääkin olisi kyllä tarjolla ollut.

Nyt minulla oli neljä harrasteprojektia. Tuo 16 TX minulla oli puolisen vuotta, josta ajasta se kolmisen kuukautta ilahdutti naapureitani seisten lähes kiinni talomme ohi kulkevassa tiessä. Juice Leskisen kuolinpäivänä saapui mies Porin yläpuolelta 21 Nevadallaan traileri perässään ja ryhtyi kampeamaan TX:ää vajasta ulos. Vielä ennen firman joulujuhlaan lähtöäni kävin pikkukengillä räntäsateessa toivottamassa herroille turvallista matkaa Satakuntaan. Perille kaiketi pääsivät, kun TX:n osia näkyi myöhemmin netissä myytävänä.

Viimeisimmät kiusaukset

Seuraavan kesänä lähellä asuinpaikkaani sijaitsevalle romuautojen keräyslaanille ilmestyi punainen Tippa. Eipä aikaakaan kun romumies itse tipautti Tipan Renault-hinausautolaan pihallemme romuraudan kilohinnalla. Siinähän sekin taas jokusen kuukauden kökötti perhettä ilahduttaen. Onneksi Paukaman Timppa pelasti minut siltä ja osti sen pois.

Loppukesällä 2011 puhelin soi jälleen ja mies toisessa päässä käytännössä pakotti minut hakemaan kesämökiltään 10 kilometrin päästä siellä parikymmentä vuotta maatuoneen 16 TS:n vuosimallia 1975. Traileri tällä kertaa Dusterin koukkuun ja sinne siis. Vanha omistaja ajaa hurautti pitkään puun alla seisoneen sotaratsun omalla koneellaan trailerille. Nyt oltiin kuitenkin realisteja ja pistettiin auto nopsasti kiertoon. Eräänä pilkkopimeänä ja tihkusateisena lokakuun iltana saapui kuuromykkä kaveri Transporterillaan, ajaa surautti TS:n kärrylle, rahat kouraan, kiitos vaan ja hei. Uskoakseni tuo sitkeähenkinen moottori elää edelleen eräessä rotta-Dauphinessa... Tuosta jo ammoihin hamstratusta kattoluukullisesta raadosta pääsin viimein eroon kesällä 2015. Tekniikanluovuttajaksi meni, mutta eipä korista enää mihinkään olisi ollutkaan.

Tilanne tänään

Huolestuttavan hiljaista on ollut uushankintojen kanssa viime aikoina. Tuo alkuaikoina hankkimani ruskea 16 TS vm 1976 minulla on vajassa edelleen, lähestulkoon siinä kunnossa kuin hankittaessa. 18 GTX:llä ajelin taas tänä keväänä, mutta katsastettu ei sitäkään ole, eikä siinä useinkaan ole takajarruja. 16 TS:n osia minulla olisi niin paljon, että niistä vähintään yhden auton tekisi, itse en vain siihen taida koskaan kyetä. Olisiko joku joka kykenisi?

Loppusanoiksi on vielä pakko lisätä, että jonnain kauniina päivänä tulen kesäpäiville ihan ikuimalla harraste-Renaultilla, piru vie! Siihen asti ajetaan noilla uudemmilla, mukavaahan sekin on. Niin, totta kai pitää myös kiittää perhettä kaiken kestämisestä.

Lehden ilmoitushinnat

Hinnat koskevat sekä väri että mustavalkoisia ilmoituksia. Ilmoittajan aineiston on oltava painokelpoinen PDF-aineisto. Yleensä firmat kyllä tietävät, mitä se tarkoittaa. Ilmoitukset tulee toimittaa sähköpostilla osoitteeseen lehti@renaultkerho.net. Aineistopäivä löytyy lehden sivulta 31 sekä yleisesti kerhon nettisivulta (Yhteyshenkilöt/Renaultist). Lisää teknistä neuvontaa voi kysellä Wellulta sähköpostitse osoitteesta wh8179@gmail.com.

Ilmoitus	leveys x korkeus (mm)	Hinta
1/4 sivu (A6)	105 x 148	80 euroa
1/2 sivu (A5)	210 x 149	130 euroa
1/1 sivu (A4)	210 x 297	300 euroa
2/1 aukeama (A3)	420 x 297	600 euroa

Hollannin kirjeenvaihtajalta

Hyväntekeväisyyttä Dusterilla

"Care 4 more" eli hyvin vapaasti suomennettuna "Huolehdi enemmän" on voittoa tavoittelematon järjestö, joka on keskittynyt kehitysmaiden lasten terveydenhoidon sekä koulunkäynnin parantamiseen.

Kaksi kuukautta kestävä "Cape 2 cape" -operaation aikana kolme järjestön lähettimestä ajaa Norjan Nordkapista Etelä-Afrikan Kapkaupunkiin. 18 000 kilometrin matkan aikana tapahtumaa tukee seitsemän paikallista hyväntekeväisyysjärjestöä.

Ajoneuvon tähän hyvään operaatioon on lahjoittanut hollantilainen Renault- ja Dacia-jälleenmyyjä, autotalo Oving. Yhtiön toimitusjohtaja Bert Oving tiimeineen toivottaa osallistujille onnistunutta matkaa Dusterilla.

Teksti ja kuva: Tom Bruinink

5 Baccara

Hollannin kirjeenvaihtaja Tom Bruinink lähetti kuvan Almeren autotapahtumasta. Kuvassa Renault 5 Baccara, kaikilla sen aikakauden herkuilla ladattu pieni luksus-auto. Muun muassa vaaleat nahkapenkit ja omat Baccara-erikoisvanteet kuuluivat varustukseen.

Alpine-paitamuotia

Kesäkokoonumisessa saattoi ihailla Moision Juhan tyylikästä Alpine-paitaa, jossa komeili hieman harvinaisempi malli, Alpine A443. Autoon liittyy mielenkiintoinen historia. A443 tuotettiin Le Mansin kisaa varten 1978. A442 oli menestynyt edellisenä vuonna useissakin eri kilpailuissa, mutta A443:n Le Mans päättyi konerikkoon, kun kilpailua oli käyty reilut 17 tuntia. Tämän jälkeen sillä ei enää kilpailtu. https://en.wikipedia.org/wiki/Renault_Alpine_A442_redbubble.com

Uusi Tippa-Rellu-kirja

Ranskanmaalla on ilmestynyt uusi Tippa-kirja "La 4L, la Populaire!". Tällä kertaa siinä ei ole mitään teknistä tietoa vaan upeita piirroksuvia. Kirjaseen on koottu kahdeksalta eri taiteilijalta peräti 62 piirrosta, jokainen taiteilija on tehnyt oman tulkintansa Renault nelosesta. Yksi toimii melkein valokuvana, kun taas toinen on pehmeämpi, karrikoidun tyylin edustaja.

Yksi kirjan piirtäjistä, Franck Coste, on itsekin omistanut tummansinisen Renault 4 Clanin. Teoksessa kuulemma näkyy, että Franckillä on vieläkin lämpimiä tunteita Tippaa kohtaan.

Kirjan ISBN-numero on 978.2.916795.65.2 ja se on saatavilla osoitteesta www.ideesplus.fr. Hintakaan ei päättä huimaa: 13 euroa + postikulut.

Syyslomalla Pariisissa kuvasatoa

Twingon mittaristo.

Erlaisia simulaattoreita oli näytillä useita, tässä yksi versio.

Vau-arkkitehtuuria Fondation Louis Vuittonin museossa.

Peugeotin kaksivärisyys ei oikein näytä luontealta (anteeksi vain).

Teksti: Hannele Paukama

Scania Bus Production Finlandilla kylässä

Jouni Peisalo ja Mira Komi Renault-kerhon tutustumiskäynnillä lahtelaisessa Scania Bus Production Finlandin tuotantolaitoksessa, opastajana tuotantopäällikkö Eghert Holm.

Kesäpäivien järjestämisvuoro toi mukanaan mukavan vierailun Scanian linja-autojen ko-reja valmistavalle tehtaalle Lahteen. Etsies-sämme sponsoreita kesäpäiviimme Mira ja Jone saivat sponsorilupauksen, johon sisältyi vierailu Scania Bus Production Finlandin teh-taalla.

Varsinaisen järjestelyporukan lisäksi mu-kaan mahtui muutama muu, joten n. 20 eri puolilta Etelä-Suomea olevan kerholaisen voi-min suuntasimme vierailulle eräänä torstai-iltana katsomaan, miten linja-autoja raken-netaan.

Tehtaan tuotantopäällikkö Eghert Holm

otti meidät vastaan ja kertoi, että vaikka hän työskenteleekin Scanialla, hänellä on "lukka-rinrakkautta" myös Renaultia kohtaan. Hän on itse ajanut kilpaa Renault 8:lla ja hänen isällään on ollut Renault-autokorjaamo Ruot-sissa.

Eghert Holm esitteli ensin Scanian toi-mintaa videesityksen kera. Esittelykieli oli englanti, joten paikoin tulkkaus oli tarpeen, mutta onneksi porukassa oli osajia, jotka käänsivät puhetta suomeksi. Kiitos erityisesti Juhalle. Samalla meitä kestittiin kahvilla run-saiden tarjoamisten kera.

Eghert Holm kertoi kaikkien scaniaalaisten

olevan "yhtä perhettä". Yleensä Scanialla on työssä useampia perheenjäseniä ja työurat ovat pitkiä. Scanialla viihdytään. Hän kertoi, että Scanialla työntekijöitä kuunnellaan ja pyritään ottamaan huomioon työntekijöiden mielipiteet ja ajatukset. Työntekijät otetaan mukaan töiden suunnitteluprosesseihin.

Se tulikin konkreettisesti todistettua teh-daskierroksella, kun Eghert Holm esitteli eri-laisia työntekijöiden kehittelemiä menetel-miä, joita autojen korien valmistuksessa me-nestyksellisesti käytetään. Hän antoi aidosti kiitosta ja kehuja työntekijöille. Työntekijät osallistuivat myös töiden uudelleen organi-soinnin prosessiin ja sen suunnitteluun. Kier-ros tehtaan puolella oli todella mielenkiintoi-nen ja ainutlaatuinen, myös meidän mukana olleiden naisten näkökulmasta.

Ilta kului nopeasti mielenkiintoisen asian ja todella hienon vieraanvaraisuuden parissa. Valitettavasti, mutta ymmärrettävästi, kuvata vierailulla emme saaneet. Meidän vierailijoi-den mielisä on kuitenkin muistona hienoja kuvia illasta. Läksiäisiksi saimme vielä toimi-tusjohtaja Gustav Thamilta upeat Scania-mukit muistoksi. Eikä siinäkään vielä kaikki. Kerhomme, eli me kaikki, saimme huiman sponsorilahjoituksen kesäpäivillemme ja niin Scaniasta tuli Relu-päivien pääsponsor.

Todella lämpimät kiitokset Eghert Holmil-le, Gustav Thamille ja Scania Bus Production Finlandille omasta, muiden vierailijoiden ja koko Club Renault de Finlanden puolesta.

Scania Bus Production Finlandin Lahden tehdas on huippumoderni yksikkö, joka on erikoistunut pilotti- ja erikoismallien tekemiseen. Kuvassa tuotantopäällikkö Eghert Holm ja toimitusjohtaja Gustav Tham.

RENAULT SAVIEM SG2

Kesäinen lauantai Livonsaarella

Teksti: Ahti ja Eija Rynö

Oli taas se aika kesästä, jolloin vuorossa oli perinteinen Livonsaaren kesätapaaminen. Kaunis auringonpaiste avasi aamun, joten kaunis ja lämmin heinäkuinen lauantai oli tulossa, siis kohti Livonsaarta.

Torilla olikin jo meininki meneillään. Mansikat, perunat, tomaatit ja muut tuotteet kävivät niin hyvin kaupaksi, että myyjien tiskit olivat tyhjiä jo hyvissä ajoin ennen toripäivän päättymistä. Paikalla oli tietysti myös torikahvila, josta sai perinteisesti kahvia, pullaa ja lettuja, jotka olivat tosi suunmakuisia – ihan niin, että piti santsia ottaa.

Paikalla oli saatu myös ihka "elävä" orkesteri musisoimaan ja viihdyttämään toriväkeä solistinaan Varsinais-Suomen oma poika Arto Nuotio. Soittivat niin makeesti ja mukaansa tempaavasti, että muutamat parit pyörähtelivät nurmikkoparketilla.

Olihan paikalla tietysti myös harrasteautoja, avonaisia sekä umpikorisia totuttuun tapaan, ja oli paikalle uskaltanut myös pari kaksipyöräistä harrastepeliä. Kiva on nähdä niitäkin tällaisissa tapahtumissa.

Ihastelimme joukolla paikalla ollutta taidokkaasti ja huolella rakennettua Rellu 5 rallireplikaa, tiedä vaikka saataisiin jäseneksi? Japi oli myös tuonut näytille keltaisen "ampiaisensa". Rellujen lisäksi silmiä ilahdutti kaunis sininen VW Kupla aiheeseen liittyvällä peräkärryllä varustettuna.

Vietettiin mukava ja kaunis kesälauantai Livonsaarella, kiitos järjestelyistä Japille. Tavataan taas näissä merkeissä mahdollisesti ensi kesänä.

